

အာဇာနည်

သခင်နု

မီးခဲပြာဖုံး

မြန်မာ အာဇာနည်ကလေးများသည်

ကမ္ဘာ့အာဇာနည်တို့၏ ထုံးကို

နှလုံးသွင်းကြ၍

မြန်မာကို

ကမ္ဘာ့ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်အောင်

မြှင့်တင်နိုင်ကြရန် -

သခင်နု
အာဇာနည်

ISBN9789997112651

9 789997 112651

2,500.00KS

အာဇာနည်၊ သခင်နု

စာမျက်နှာ ၁၄၆ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၅၃ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းဖူး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

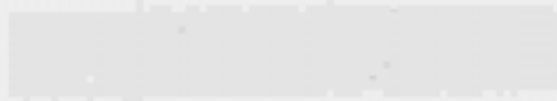
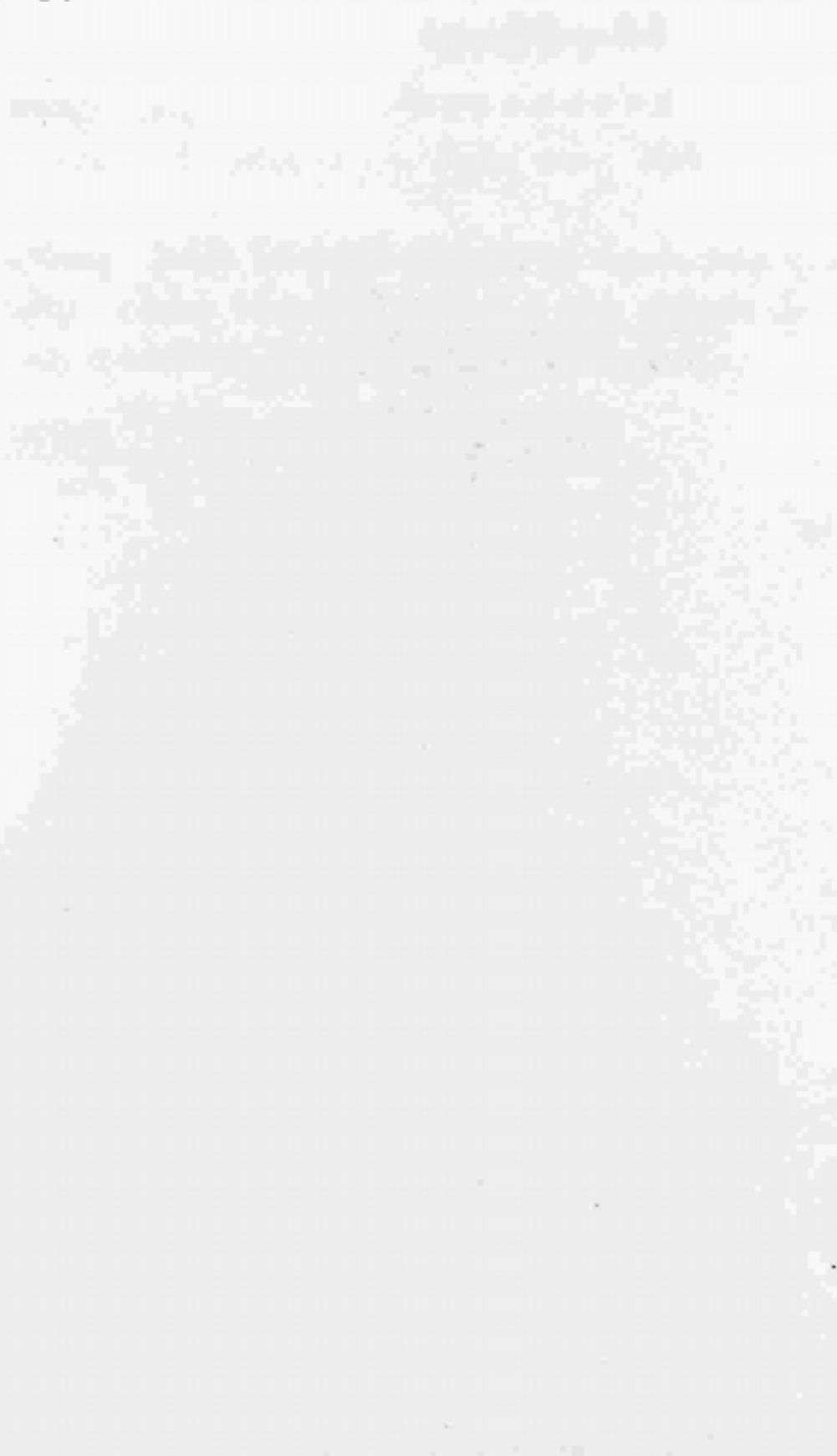
အာဇာနည်

သခင်နု

မြန်မာ့ပြန်လုပ်ငန်းစဉ် ၂၀၁၅

mgyoe.com

mgyc.com

mgyc.com

အပိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုသော ဗမာ့တနည်း။

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ စကားချီး	၁
၂။ အာဇာနည်ဆိုတာဘာလဲ	၃
၃။ မေတ္တာနှင့် သစ္စာ	၁၂
၄။ တစ်ယောက်ကောင်းက	၁၈
၅။ အရှုံးမပေး	၂၈
၆။ မိတ်ဆွေစစ်	၄၃
၇။ သေရဲသူ	၄၉
၈။ အိုဘယ့်လူ	၅၈
၉။ ဇွဲနှင့်သတ္တိ	၆၃
၁၀။ မြို့ခံ	၇၂
၁၁။ ရိုးမြေကျ	၇၉
၁၂။ လွတ်လပ်ရေးသို့	၈၆
၁၃။ တာဝန်ကျေသူ	၉၃
၁၄။ သားကောင်းရတနာ	၁၀၂
၁၅။ သတ္တိခဲကလေး	၁၀၉
၁၆။ ချတယ်ဆို ဒီလိုမှ	၁၂၄
၁၇။ ဗမာ့ဇာတိမာန်	၁၃၈

စကားချီး

“အာဇာနည်” ဆိုသည့် စာအုပ်ငယ်သည် ရှေးအခါများက ထက် ယခုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အတွက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်သည်။

(၁) ယခုအခါ ပြည်ထောင်စုအတွင်း၌ တဟုန်းဟုန်းတောက် လောင်လျက်ရှိသေးသော သောင်းကျန်းမှုမီးကို ငြိမ်းသတ်ခြင်း (၂) နောင် အနာဂတ်ကာလတွင်လည်း ဤသို့သော သောင်းကျန်းမှုမီးမျိုး ပြည်ထောင်စုအတွင်းတွင် မပေါ်ပေါက်အောင် တားဆီးပေးခြင်း (၃) ပြည်ထောင်စုသား အားလုံးကို ဗလငါးတန်တွင် ပြည့်စုံလုံလောက် စေပြီးလျှင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို ကမ္ဘာနှင့်ရင်ပေါင် တန်းလျက် လိုက်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးခြင်းတည်းဟူသော လုပ်ငန်းကြီး ၃ ရပ်မှာ လူသာမန်တို့ လုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်းများ မဟုတ်ပေ။ အာဇာနည်များသာ လုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြည်ထောင်စုသားများသည် မိမိတို့၏ ပြည်ထောင် စုကြီးအတွက် အဆိုပါလုပ်ငန်းကြီးများကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြရန် အာဇာနည်များဖြစ်လာကြအောင် ကြိုးစားကြ ရပေလိမ့်မည်။

အာဇာနည်ဖြစ်အောင် လုပ်ရန်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ အာဇာနည်ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် အလုပ်ကို မပြောထားနှင့်။ “အာဇာနည်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဆိုသည့် အချက်ကိုပင် တိတိကျကျ သိရန် ခဲယဉ်းလေသည်။

အာဇာနည်နှင့် လူမိုက်တို့ကို ခွဲခြားထားသည့် နယ်နိမိတ်သည် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသိမ်မွေ့လှသည်ဖြစ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် အသက်ကို စွန့်ရသည်အထိ ကြိုးပမ်းသော်ငြားလည်း အာဇာနည်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ လူမိုက်စာရင်းထဲသို့ပင် သွင်းကောင်းသွင်းရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်ထောင်စုကြီးအတွက် ရင်ကို မြေကတုတ်လုပ်ပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြကုန်သော လက်နက်ကိုင် တပ်သားများနှင့်တကွ နိုင်ငံရေးသမားများသည် ဤအချက်ကိုအထူးသတိမူကြပြီးလျှင် လူမိုက်စာရင်းထဲသို့ လျော့ချခြင်းမခံကြရဘဲ အာဇာနည် စာရင်းထဲ၌သာ တည်တံ့နေနိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းကြဖို့ အထူးတိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

သင်္ခါ

၁၃၁၁ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၇ ရက်။

အာဇာနည်ဆိုတာ ဘာလဲ

အာဇာနည်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဤမေးခွန်းကို ဖြေရန်မလွယ်ကူလှပေ၊ များမကြာမီက ဤစာရေးသူသည် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘဦးနှင့် တွေ့၍ “ဦးရယ်၊ အာဇာနည်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက “စွန့်စားရဲတဲ့ လူပေါ့မောင်” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်ကို ကြားရပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မေးခွန်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေလိုက်ဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ဤအဖြေကို ယခု စာရေးသူသည် ကောင်းစွာ လက်မခံနိုင်သေး။

စွန့်ရဲတဲ့သူသည် အာဇာနည်ဟုဆိုလျှင် တစ်ခါတုန်းက စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏သား ကျော်စိုးသည် ရည်းစားလုရာတွင် တစ်ဖက်သားက ဓားမြှောင်နှင့်စောင့်နေသည်ကို အသက်မနုမြောဘဲ အတင်းဝင်လုရာမှ ဓားထိုးခံရ၍ သေသွားသည်။ ကျော်စိုးသည် စွန့်ရဲသော သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ဤကျော်စိုးကို အာဇာနည်ဟု ခေါ်ရမည်လော။

မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော တပင်ရွှေထီး၏ နားထွင်းခန်းကို မြန်မာတိုင်း ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ ဤနားထွင်းပွဲကိုလိုက်ရန်အတွက် လူစွမ်းကောင်းများကို ဘုရင့်နောင်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်သည်။ လက်မထိပ်ကို အပ်ရိုက်ပြီး သွင်းလိုက်သည့်

အခါ မတွန့်မရွံ့ သူကိုမှ ရွေးချယ်သည်။ ဗလရဲထင်၏ အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ယောင်၍ မျက်နှာရှုံ့လိုက်မိသဖြင့် အပယ်ခံရ၏။ ထိုအခါ ဗလရဲထင်သည် အလွန်ရှက်သွားသောကြောင့် သူခါးထဲမှ ဓားမြှောင်နှင့် သူ့ဗိုက်ကို ခွဲလိုက်၍ ထွက်သွားသော အူအစကို ဘုရင့် နောင်အား အကိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ဘုရင့်နောင်ကို တစ်ပတ်ပတ်၏။ အူဆုံး သည့်နေရာတွင်မှလဲ၍ သေလေသည်။ ဤသူကိုလည်း အာဇာနည် ဟု ခေါ်မည်လော။

ယိုးဒယားကို တိုက်၍နိုင်ခဲ့သော ဆင်ဖြူများရှင်ကိုပင် ယိုးဒယားကို အနိုင်တိုက်နိုင်သည့်အတွက် အာဇာနည်ဟုခေါ်ရမည် လော။

ကျော်စိုးတို့ကဲ့သို့သော သူကို အာဇာနည်ဟူ၍ ခေါ်ရမည်ဆို လျှင် ဤကမ္ဘာကြီးတွင် ရည်းစားလုရင်းမကြာခဏ သေဆုံးနေကြ သော အာဇာနည်တွေ ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်၍ နေလိမ့်မည်။

ဗလရဲထင်လို ရှက်ရမ်းရမ်းကာ သေကြသူပေါင်းမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေါများကြလေသည်။

ယိုးဒယားတည်းဟူသော ကိုယ့်ထက်အားသေးသည့် နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံကို နိုင်အောင် တိုက်ယူနိုင်သည့်အတွက် ဆင်ဖြူများရှင်ကို အာဇာနည်ဟု ခေါ်ဆိုရမည်ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်တွေထဲမှာလည်း အာဇာ နည်တွေ လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ လွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကမ္ဘာသမိုင်းကို ကြည့်လျှင် ပီးရူး နိုင်ငံတော်ကြီးကို တိုက်ယူ ရသော ပီဇာရိုးမှာ အတော် စွန့်ရရှာသည်။ သို့ရာတွင် သူများ၏ နိုင်ငံကို လိုချင်သော လောဘဇောက တိုက်တွန်းထားသဖြင့် သူ၏ သတ္တိ၊ စွန့်ရဲသော စိတ်ဓာတ်တို့မှာ အာဇာနည် စာရင်းတွင် မဝင်နိုင်

ပီဇာနိုးနှင့် ပဉ္စမချားဘုရင်

တော့ချေ။ သူတစ်ဖက်သား၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အာသာငမ်းငမ်းတက် လိုချင်ကြသောကြောင့် စွန့်စားကြသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိတို့ကို သူခိုးစားပြုတွေ့ထဲတွင် မကြာခဏ တွေ့နိုင်ကြပေသည်။ စစ်အနိုင် ရကာ လုယက်ရသည်ကို သဘောကျ၍ စစ်ဝင်တိုက်ကြသော အောက် တန်းစားစစ်သားမျိုးထဲတွင်လည်း အဆိုပါ စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့နိုင်ကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ကြွားချင် ဝါချင်သော စိတ်နှင့် စွန့်ရဲကြသူများ ရှိကြသေးသည်။ ဥဒါဟရဏ်အားဖြင့် အင်းဝတံတားကြီးပေါ်မှ ဂျမ်း ထိုးချသူများမှာလည်း စွန့်ရဲသည့် စိတ်အတော်အတန်မရှိဘဲ မလှုပ်

နိုင်ချေ။ မက်ဆီမီလီယန်^၁ ဧကရာဇ် ဘုရင်လည်း စွန့်ရဲသည့် သတ္တိရှိကြောင်းကို သူ့နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများအား သိစေလိုသဖြင့် အွန်းမြို့ရှိ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီး၏ အမြင့်ဆုံးပြဿာဒ်ဖျားတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြဖူးသည်။

အာဇာနည်ဖြစ်ချင်လျှင် ဤလို ဤလို စွန့်ရဲသည့်သတ္တိကလေးနှင့် မပြီးနိုင်သေး။ အခြားလက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တို့လည်း ရှိကြရပေဦးမည်။ ထိုလက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တို့ထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်မှာ အခြားမဟုတ် တာဝန်ကျေပွန်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

တာဝန်ကျေပွန်ခြင်း၏ သက်သေသာဓကကလေးကို အနည်းငယ် ထုတ်ဖော်ပြပါအံ့။

ဗေးဆူဗီးယပ်^၂မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲ၍ ပွန်ပေးအိ^၃ မြို့ကြီးကို မီးခိုးပြာချော်မြုပ်တို့သည် ကွက်လပ်မရှိ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိလေပြီ။

ပွန်ပေးအိမြို့ပျက်မှ တွေ့ရသော စစ်သား

၁။ Maximilian	၂။ Ulm
၃။ Vesuvius	၄။ Pompeii

လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ” ဟူ၍ တစ်ဖက်သား ကွန်ဒေးမင်းသားကြီးကပင် ချီးကျူးရလေသည်။ အဘိုးကြီး သေလျက် တွေ့ရသော ကုလားထိုင် ကြီးကိုလည်း သူ့နိုင်ငံတွင် တရိတသေ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထား လေသည်။

ဤသို့ တာဝန်ကျေပွန်ပုံမျိုးသည် စစ်သား၏ “အသက်”ပင် ဖြစ်တော့၏။ ဤ “အသက်” မရှိဘဲ စစ်တပ်တစ်တပ်သည် မတည်မြဲ နိုင်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် မတည်မြဲနိုင်။ နိုင်ငံဆိုသည်မှာ ကြီးကျယ် သေးသည်။ ဤ ‘အသက်’သာမရှိပါလျှင် တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင်ဟူ ၍ မဖြစ်နိုင်။

သူတစ်ထူးအတွက် စွန့်စားခြင်းသည်လည်း အာဇာနည်ဖြစ် ထိုက်သော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဤသို့စွန့်စားခြင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသာဓကမှာ အက်သင်း^၁တိုင်းသူကလေး လေးန^၂ ဖြစ် သည်။ ထိုအခါက ပိုင်ဆစ်စတြားတပ်^၃ ဆိုသူ ဘုရင်တစ်ပါး အက် သင်းတွင် အလွန်ရမ်းကားဆိုးညစ်လျက် ရှိသည်။ ထိုမင်းဆိုးမင်း ညစ် ကိုပုန်ကန်ရန် အစည်းအဝေးတစ်ခုကို လေးန၏အိမ်တွင် တိတ်တဆိတ် စည်းဝေးကြသည်။ တစ်နေ့သ၌ ပုလိပ်များက သူ့ကို ဖမ်းပြီးလျှင် မပေါ်ပေါ်အောင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ မေးရာတွင် မိန်းမသား ဖြစ်သ ဖြင့် ကြာလျှင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်မိ မည်စိုးသဖြင့် စကားမပြောနိုင်အောင် သူ့လျှာကို သူ့ကိုက်ဖြတ်ဖူး သည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးသည့် ရောမ^၄ အမျိုးသမီး အာဇာနည်တစ်ဦး

၁။ Athens
၂။ Leana
၃။ Pisistratus
၄။ Rome

မဟုတ်။ မီးခဲပြာဖုံး မြန်မာ အာဇာနည်ကလေးများသည် ကမ္ဘာ့အာဇာ
နည်တို့၏ ထုံးကို နှလုံးသွင်းကြ၍ မြန်မာကို ကမ္ဘာ့ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်
အောင်မြှင့်တင်နိုင်ကြရန်ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

သခင်နု

နတ်တော်လဆန်း ၇ ရက်။ ၁၃၀၇ ခု။

သို့ ရောက်သွားရာတွင် တစ်နေ့သ၌ အယ်လဆက်စတစ်၏ ဝိညာဉ် နှင့်တွေ့၍ သူ့ကို လူပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကွယ်လွန် သူ မိဖုရားကြီးအတွက် ပူဆွေးလျက်ရှိရှာသော ဘုရင်ကြီးအား ဟာကျူးလီးသူရဲကောင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာပေးသော သတို့သမီးကို မိဖုရားမြှောက်ရမည်ဟု အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းလေသည်။ ဘုရင် ကြီးလည်း သူရဲကောင်း၏ တိုက်တွန်းချက်ကို မငြင်းပယ်သာသဖြင့် လက်ခံလိုက်ရရှာပြီးလျှင် ဟာကျူးလီးပေးစားသော သတို့သမီး၏ ခြံစောင်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မိဖုရားကြီးဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရ လေ၏။

အချို့ဂရိများကလည်း အယ်လဆက်စတစ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောကြသေး၏။

ဘုရင်ကြီးတွင် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါတစ်ခုဖြစ်ပွားသဖြင့် မိဖုရားကြီး အယ်လဆက်စတစ်က ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကုသနေရာမှ မိဖုရား ကြီးသို့ပါ ရောဂါကူးစက်သွား၍ မြောမေ့သွားလေသည်။ နန်းတွင်း သူ၊ နန်းတွင်းသားတို့က မိဖုရားကြီးသည် နတ်ရွာစံလေပြီဟု ငိုကြွေး တသကြစဉ် သမားတော်တစ်ပါး ရောက်လာပြီးလျှင် ကုသသဖြင့် မိဖုရားကြီးမှာ အသက်ချမ်းသာရာ ရလေသည်။

မည်သည့် အဆိုက မှန်သည်ဖြစ်စေ ဂရိလူမျိုးတို့သည် အယ် လဆက်စတစ် အပေါ်တွင် အထူးကြည်ညိုကြလေသည်။ မြန်မာများ သည် မိန်းမများကို ဆုံးမလို၍ စံနမူနာထားလောက်သော သူတို့၏ သက်သေသာဓကတို့ကို ပြလိုသည့်အခါ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒါ၊ သမ္ဘူလတို့၏ နာမည်နာမကို ဖော်ထုတ် သကဲ့သို့ ဂရိပြည်သူများကို ဆုံးမရာ၌လည်း အယ်လဆက်စတစ်၏ နာမည်မပါဘဲ မပြီးချေ။

* * *

အန်တစ်ဂိုနီသည် သီးဗီး^၁ ပြည်ဘုရင် အက်ဒီပပ်၏ သမီးတော် ဖြစ်သည်။ တစ်ရံရောအခါ အက်ဒီပပ်^၂ ဘုရင်ကြီး၏ အမူအကျင့်ကို မနှစ်မြို့သဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများက ဘုရင်အိုကြီးကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြပြီးလျှင် သူ၏ သားတော်ကို မင်းမြှောက်ကြလေသည်။ အန်တစ်ဂိုနီသည် သီးဗီးပြည်တွင် သူ၏ မောင်တော်နှင့် နေရစ်ခဲ့လျှင် မင်းသမီးတို့၏ အဆောင်အယောင်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်နေနိုင်မည် မှန်သော်လည်း သူတကာ ဝိုင်း၍ လက်ညှိုးထိုးနေသော ကျေးဇူးရှင် ဖခင်မျက်မမြင်ကြီးနှင့် အေးအတူ ပူအမျှ မခွဲမခွာဘဲ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

ဤသို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ခွက်လက်စွဲကာ တစ်အိမ်တက်ဆင်း တောင်းရမ်းစားသောက်ရင်း အက်တီက^၃ ပြည်၏ ကိုလိုနပ်^၄ မြို့အနီးရှိ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုတောအုပ်တွင် ယူမင်းနီဒီး^၅ ခေါ်သော ဒေဝီများ အုပ်စိုးလျက်ရှိကြသည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဤတောအုပ်အတွင်းသို့ ဘယ်လူသားမျှ မလာဝံ့ချေ။ သားအဖ နှစ်ဦးသားလည်း နေစရာမရှိ၍ ဒေဝီများအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး သကာလ တောအုပ်၏ အာဝါသကိုပင် မှီခိုလျက် နေကြရလေ၏။ အက်သင်ပြည် ဘုရင်သီးဆပ်^၆ ကလည်း ကရုဏာတော်ရှိ၍ ထိုသားအဖ နှစ်ဦးအား ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုထားလေသည်။ ဤတောအုပ်တွင်နေကြစဉ် အခြားသမီးတော်တစ်ဦး ဖြစ်သော အစ္စမီနီ^၇ နှင့် သားတော်ကြီး ပေါ်လီနီးဆီး^၈ တို့လည်း သူတို့နှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။

၁။ Thebes	၂။ Oebipus	၃။ Attica
၄။ Colonus	၅။ Eumenides	၁။ Theseus
၂။ Ismene	၃။ Polynices	

ပေါ်လီနီးဆီးမှာ သူ၏ ညီတော်ဖြစ်သော သီးဗီးဘုရင် အီးတီးအိုကလီး^၄ က တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် နန်းပြန်လုရန်အတွက် ဂရိ ပြည်တွင်းတစ်လျှောက်တွင် အားလိုက်စုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်အား အတော်ပြည့်သဖြင့် သူ၏ ခမည်းတော်ကြီးအား စစ်မချီ တက်သေးမီ လာရောက်ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နှမတော်များ ကိုကား နှုတ်လည်းဆက်ရင်း စစ်ပွဲတွင် ကျခဲသော် သူ့အလောင်းကို ဂရိလူမျိုးတို့ ယုံကြည်သည့် အယူဝါဒအတိုင်း မြှုပ်နှံရစ်ပါဟုလည်း မှာရင်း လာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ (ထိုအခါ ဂရိတို့၏ အယူကား ဤသို့တည်း။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အနိစ္စရောက်၍ ထိုသူကို အယူဝါဒ ထုံးစံလေ့အတိုင်း မသင်္ဂြိုဟ်လျှင် ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည် ယမမင်းနိုင်ငံသို့ မဝင်နိုင်သေး။ အလွန်မည်းနက်သော ချောက်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်တွင် ဆောက်တည်ရာမရဘဲ စုန်ချည်ဆန်ချည် နေရသည် ဟူသော အယူပင်တည်း။) ထို့ကြောင့် အန်တစ်ဂိုနီသည် မောင်တော် လိုလားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။ များမကြာမီ ဘုရင်ကြီး အက်ဒီပပ်သည် မိုးကြိုးအပစ်ခံရ၍ သေဆုံးသွားသဖြင့် မင်းသမီး နှစ်ပါးလည်း သီးဗီးပြည်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

ပေါ်လီနီးဆီး၏ တပ်မတော်များလည်း သီးဗီးပြည်ကို တိုက်ရန် ချီတက်လာကြ၏။ အီးတီးအိုကလီးလည်း ထွက်၍ခံသဖြင့် စစ်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ညီတော်၊ နောင်တော် နှစ်ပါးစလုံး ကျဆုံးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အီးတီးအိုကလီး၏ ဘက်တော်သားလည်းဖြစ်၊ ဦးရီးတော်လည်း ဖြစ်သော ကရီအွန်^၅ သည် ဘုရင်ဖြစ်လာ၏။ ကရီအွန်လည်း သူ့ဘက်တော်သားဖြစ်သော

၄။ Eteocles

၅။ Creon

အိးတီးအိုကလီး၏ အလောင်းကို ထုံးစံလေ့အတိုင်း ကောင်းစွာ
 မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီးလျှင် ပေါ်လီနီးဆီး၏ အလောင်းကိုမူကား
 ကျီးငှက်ခွေးစာအဖြစ် လယ်ကွင်းထဲတွင် ပစ်၍ ထားရုံသာမက ထိုသူ
 ၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သူအား တိုင်းပြည်၏ သူပုန်ဖြစ်စေ
 မည် ဟူ၍လည်း အမိန့်တော်ပြန်ထား၏။

ဘုရင်က မည်သို့ပင် အမိန့်တော် ပြန်ထားသော်လည်း အာဇာ
 နည်တို့ မည်သည်ပေးပြီးသော ကတိကိုပယ်သည် ဟူ၍ မရှိချေ။

ကတိတည်သော အန်တစ်ဂိုနို

ညီမငယ်ကလေး အစွမိနီးက “အစ်မတော်ရယ်၊ ဦးရီးတော်ဘုရား သိသွားမှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းပါလိမ့်မယ်” ဟု မျက်ရည်သွယ်သွယ် ကျလျက် တောင်းပန်တိုးလျှိုး ပါသော်လည်း အန်တစ်ဂိုနီမှာမူကား “အစ်မတော် ကတိပေးပြီးပြီ။ အစ်မတော်ရဲ့ အသက်သေသော်လည်း သေပေစေ၊ ပေးပြီးတဲ့ ကတိကိုတော့ မဖျက်နိုင်တော့” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ညီမကလေးကလည်း အနားက မခွာဘဲ ထပ်၍သာ ငိုကြွေးလျက် ရှိနေသောကြောင့် “ညီမတော်လေးရယ်၊ မင်းမှာသစ္စာ လူမှာ ကတိတဲ့။ ကတိတည်ရလို့ သေရမယ်ဆိုရင် ဒီအသေဟာလှတဲ့ အသေပါပဲ။ ဒီလို အသေလှလှ သေရမယ်ဆိုရင် အစ်မတော် ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးကိုမျှ မကြောက်ပါဘူးကွယ်၊ မငိုပါနဲ့” ဟု ဖျောင်းဖျလေသည်။

အန်တစ်ဂိုနီသည် ထိုကတိအတိုင်း ညဉ့်ဘက်တွင် စစ်တလင်းသို့ တစ်ဦးတည်း တိတ်တဆိတ်သွားပြီးသော် သူ့မောင်တော် အလောင်းကို ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးသည် အလောင်းကို လိုက်လံရှာဖွေစေပြီးလျှင် ရှေးကကဲ့သို့ ပစ်ထားစေ၍ သူ့စစ်သားများကိုလည်း တိတ်တဆိတ် အချောင်းခိုင်းထားလေသည်။

အန်တစ်ဂိုနီလည်း ရှေးကကဲ့သို့ ထွက်၍ မောင်တော်၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံနေစဉ် အစောင့်များသည် ဝိုင်း၍ ဖမ်းဆီးကြပြီးသော် ဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ သွင်းလိုက်ကြလေ၏။ တူမတော် အစွမိနီးဝင်၍ အသနားခံသည်ကိုပင် ပယ်တော်မူ၍ ဦးရီးတော် ကရီးအွန်သည် အန်တစ်ဂိုနီကလေးအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်လေသတည်း။

တစ်ယောက်ကောင်းက

နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်က

တစ်ယောက်ကောင်းက တစ်သောင်းမိုလ်ခြေ ညက်ညက်ကြေ
ဆိုသော စကားသည် စာအဖြစ်နှင့်သာ ဆိုထားသော စကား မဟုတ်။
တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သည်ကို သတိပြုသင့်ပေသည်။

နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ လောက်က ရောမမြို့ကြီးတွင် ဤအဖြစ်
အပျက်မျိုးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအချိန်အခါ၌ ရောမ
မြို့ကြီးတွင် ဘုရင်များ မတရားကြလွန်းသဖြင့် တိုင်းသူပြည်သား
များက ထကြွပုန်ကန်ပြီးလျှင် ဘုရင်များကို ရောမမြို့ကြီးမှ နှင်ထုတ်
လိုက်ရာ ထိုဘုရင်များက အီထရပ်စကန်း^၁ လူမျိုးတို့၏ အကူအညီ
ဖြင့် နန်းပြန်တက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိကြသည်။ အီထရပ်စကန်း
တို့၏ မိုလ်ချုပ်မှာ လာပေါဆင်းနား^၂ ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်မှ အနှင်ခံရ
သော ရောမဘုရင်မှာ တားကွင်းနီယပ် ဆူပါးဗပ်^၃ နှင့် သူ၏သား
ဆက်စတပ်^၄ တို့ ဖြစ်ကြသည်။ လာပေါဆင်းနားသည် သူ့တွင်ရှိသမျှ

၁။ The Etruscans

၂။ Lars Porsena

၃။ Tarquinius Superbus

၄။ Sextus

သော အင်အားများကို စုရုံး၍ ရောမမြို့ကြီးဆီသို့ အပြင်းချီတက်လျက် ရှိသည်။ ထိုအချိန်အခါက ရောမမြို့ကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးသော အကာအကွယ်သည် တိုက်ဗာမြစ်^၁ ဖြစ်သည်။ တိုက်ဗာမြစ်ကို ဖြတ် ကူးရန် သစ်သားတံတားတစ်ခု ရှိသည်။ ရောမမြို့နှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ရှိ တံတားထိပ်တွင် ဂျန်စ်ကျူလမ်^၂ ခေါ် ခံတပ်ငယ်တစ်ခု ရှိလေသည်။ အပြင်းချီတက်လာသော အီးထရပ်စကန်းတပ်တို့၏ တပ်ဦးဘီလူး များသည် ထိုခံတပ်ကို တစ်ချက်တည်း သိမ်းပစ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဆီနိတ်^၃ ခေါ် လွှတ်တော်ကြီးလည်း စည်းဝေး လျက်ရှိရာ ခံတပ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီ ဟူသော သတင်းကို ကြားသိကြရ သောအခါ ထိုလွှတ်တော် အမတ်ကြီးများလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး သော် မြို့ရိုးဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ကြကုန်၏။ မြို့ရိုးဆီသို့ ရောက်ကြ သောအခါ သစ်သားတံတားသို့ ထွက်သော မြို့တံခါးပေါက်ဝတွင် ထိုင်မျှပင် မထိုင်နိုင်ကြတော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အကူအညီတောင်း သည့် သဘောမျိုးနှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့် လျက်နေကြစဉ် သမ္မတကြီးက “ကဲ... အမတ်ကြီးတို့ ကျုပ်တို့ အချိန် ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဂျန်စ်ကျူလမ်ခံတပ် ကျသွားပြီဆိုရင် မြို့ကို ကာကွယ်ဖို့ဟာ ဒီတံတားကို ဖျက်ချဖို့ တစ်ခုတည်းရှိတော့တယ်” ဟု ခပ်ရှင်းရှင်းဖွင့်၍ ပြောလေ၏။

မြို့ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်း သည် တံတားကို ဖျက်ချရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ဆိုပါသော်လည်း ဤကိစ္စသည် အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ရခက်သောကိစ္စ ဖြစ် လေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တံတားတစ်ဖက်ရှိ ခံတပ်ကို

၁။ The Tiber
၂။ Janiculum
၃။ Senate

ရန်သူ၏ တပ်ဦးများက သိမ်းပြီးပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်လာပေါ်ဆင်းနား ကိုယ် တိုင်ခေါင်းဆောင်လာသော ရန်သူတပ်မတော်ကြီးမှာလည်း စစ်ယာဉ် များ၊ မြင်းများဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဖုတ်တစ်ထောင်းထောင်း ထစေ လျက် တရကြမ်း ချီတက်လာနေကြသည်ကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းမှ လှမ်း၍ မြင်ရလျက် ရှိချေပြီ။ တံတားကို ဖျက်ရန်အတွက် အချိန်မရှိ သလောက်ပင် ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုသို့ ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြစဉ် တံတားဘက်ရှိ မြို့ရိုးပေါက်၏ တံခါးမှူး ဟိုရေးရှပ်” သည် ပြေးထွက်လာပြီးသော် “သမ္မတမင်း မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် တံတားကို ဖျက်ချပါ။ ကျွန်တော် တံတား

တံတားပေါ်မှ ကြံ့ကြံ့ခံနေခိုက်

လည်း ဟိုရေးရှပ်တို့ သုံးဦးက မြို့ခွင်းပစ်လိုက်၏။ တက်သွားသမျှ သော ရန်သူစစ်သားတို့သည် လယ်သမား၏ မြက်ခုတ်ဓားအောက် တွင် တိခနဲတိခနဲ ပြတ်၍ ကျသွားသော မြက်ပင်များကဲ့သို့ ဟိုရေးရှပ် တို့၏ ရှေ့တွင် ပုံလျက်သား ပုံလျက်သား ကျဆုံးလျက်ရှိရာ စိတ် ထက်ထက်သန်သန်နှင့် ရှေ့သို့ တက်လာရဲသော စစ်သားများပင် လက်ဦး အစတုန်းကလောက် မများလှတော့ပေ။ နောက် စစ်သားများ က တွန်းထုတ်လိုက်၍ ဟိုရေးရှပ်တို့ လူစုအနီးသို့ ရောက်သွားသည့် အခါ ဟိုရေးရှပ်တို့က လိုက်ခုတ်မည်အလုပ်တွင် နောက်ဆုတ်ပြေး ကြပြန်လေသည်။ ကြမ္မာငင်နေသော သူများလည်း မရှောင်သာ မပြေးသာတော့ဘဲ ဟိုရေးရှပ်တို့၏ ဓားဖျားတွင် အသက်ပါသွားကြရ ရှာ၏။

ဤသို့ ရှေ့မှခံ၍ တိုက်လျက်ရှိကြစဉ် ရောမမြို့သူ၊ မြို့သားများ ကလည်း လူကြီးလူငယ် ယောက်ျားမိန်းမ၊ အပျိုအအို သူဆင်းရဲ သူဌေးမကျန် ကိုယ့်ပြည်နှင့် ကိုယ့်လူမျိုးကို ကာကွယ်ရေးအတွက် တံတားကို အစွမ်းကုန် ဝိုင်း၍ဖျက်ကြရာ တံတားလည်း ပျက်လုနီးနီး ရှိသွားလေ၏။ ထိုအခါတွင် ဟိုရေးရှပ်တို့ လူစုသည် နောက်ပြန် ဆုတ်ပြေးလျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ ခိုနိုင်သည်။ ရန်သူများ တက်လာ ရင်း မြို့ဘက်ကမ်းကို မရောက်မီ သူ့အလေးနှင့် သူပြို၍ ကျပေတော့ မည်။ ထို့ကြောင့် “ဟိုရေးရှပ်တို့ရေ ပြန်လာကြတော့ဟေ့။ တံတား ကြီး ပြိုတော့မယ်။ ဟာမိနီးယပ်၊ လားရှပ်တို့ရေ ပြန်လာကြတော့ဟေ့။ ပြန်လာကြတော့။ တံတားကြီး ပြိုတော့မယ်”ဟု သံပြိုင် အော်ကြ၏။

ဟာမိနီးယပ်နှင့် လားရှပ်တို့သည်လည်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး လျှင် ပြိုကျလုနီးနီး ရှိနေသော တံတားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ဤသို့ ခုန်ဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း သူတို့၏ နေရာကို ပြန်လှည့်ကြည့်

လိုက်သောအခါ ဟိုရေးရှပ်မှာ နောက်ပြန်မဆုတ်ဘဲ အလွန်ရဲရင့်စွာ တစ်ယောက်တည်း ခံချနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့လည်း ဟိုရေးရှပ်ရှိရာသို့ တစ်ဖန်ပြန်သွားဦးမည်ဟု လှမ်းလိုက်စဉ် တွင်ပင် တံတားကြီးသည် ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းကာ ကျိုးကျသွားသောကြောင့် သူတို့လည်း သူတို့၏ ရဲဘော်ရှိရာသို့ မကူးနိုင်တော့ပေ။

ဟိုရေးရှပ်သည် မြားမှန်သဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် ပေါက်သွားသည်။ ပေါင်တွင်လည်း ဒဏ်ရာရရှိသည်။ သို့ရာတွင် အာဇာနည်တို့မည်သည် သေခါမှ လျော့သည် ဟူသော ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီ သူ၏ စိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ မလျော့ဘဲ ရှိသမျှအင်အားနှင့် သူ့ဝတ္တရားကျေပြန်သည်အထိ ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ဖျက်လျက် ရှိလေသည်။ ရှေ့က အရူးသုံးကောင်ပဲဟု လှောင်ပြောင်ခဲ့သော ရန်သူ စစ်သားများလည်း သူတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို မြင်ပြီးကြသောအခါ “ဒီအကောင်တွေ အရူးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးတွေ”ဟု အံ့ဩ ကြောက်လန့်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ဟိုရေးရှပ်လည်း တံတားကြီး ဝုန်းခနဲ ကျိုးသံကို ကြားရပြီးသည့် အခါမှ “ရောမတိုင်းသားတို့၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် တိုက်ဗာမြစ်ကြီး ကျွန်တော့်တာဝန် ကျေပွန်ပါပြီ။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးက ကျန်တဲ့တာဝန်ကိုသာ ဆက်ပြီး ထမ်းရွက်ရစ်ပါတော့”ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်သကာ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချ လိုက်လေသည်။

ရောမမြို့သူမြို့သားတို့လည်း သူတို့၏ အာဇာနည်ကြီး ဟိုရေးရှပ်ကို လှိုင်းကြား လေကြားထဲမှာ ဆယ်ယူပြီးလျှင် ချီးကျူး ကော်ရော် ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပလိုက်ကြသည်မှာ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားလေ၏။

* * *

၁၀၆၆ ခုနှစ်က ဟိုရေးရှပ်ကဲ့သို့ လူမျိုးတစ်ဦး အင်္ဂလန်^၁ သမိုင်းတွင် ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ ထိုအခါက အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဟားရယ်^၂ ဘုရင် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသည်။ ဂေါ်ဒွင်^၃ ၏သား တောစတစ်^၄ နယ်စားသည် ဟားရယ်ဘုရင်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် ဟားရယ် ဟော့ဒြောဒါ^၅ ဆိုသူ ရေနန်းဘုရင်အား အင်္ဂလန်ကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ရေနန်းဘုရင်နှင့် သူ့တပ်သားများ ကလည်း အင်္ဂလိပ်တွေ ခံမတိုက်ရဲပါဘူးဟူ၍ အထင်သေးသဖြင့် စစ်တိုက်ရန် ဘာကိုမျှ အသင့်ပြင်ထားခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အေးအေး ချီတက်နေရာ ဟားရယ်ဘုရင်က အလစ်ထွက် တိုက်လိုက်သဖြင့် ရေနန်းဘုရင်နှင့် သူ့တပ်သား အမြောက်အမြားမှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးကြလေသည်။ အသက်မသေ ကျန်၍နေသော တပ်သားများစွာ တို့လည်း သူတို့လှေများရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ပရမ်းပတာ ထွက်ပြေးကြ ကုန်၏။ တစ်နေရာတွင် အူးစ^၆မြစ် ခံ၍နေသဖြင့် ဖြတ်ကူးရန်အတွက် လူတစ်ယောက် လျှောက်သာရုံမျှရှိသော သစ်သား တံတားကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ် စစ်သားများကလည်း နောက်မှ ဖိ၍ တရကြမ်းလိုက်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်သူ၏ အင်အားကားကြီးလွန်း သောကြောင့် ခံချဖို့နေနေသာသာ ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသော ရေနန်း ဘုရင်၏ တပ်သားများသည် အသက်ရှူများပင် မှားလျက် ရှိကြ၏။ စစ်၏ အခြေအနေအတိုင်း ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ရေနန်း ဘုရင်၏ တပ်သားများသည် သူတို့၏ လှေများသို့ပင် မရောက်တော့ဘဲ မလွန် သာသော ထိုတံတားကလေးပေါ်တွင် ညှပ်၍ အုမိခံရတော့ မည်ကဲ့သို့

၁။ England ၂။ Harold ၃။ Godwin
 ၄။ Tolstig ၅။ Harold Haardraade
 ၆။ The Ouse

ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ရေနန်းဘုရင် တပ်သားထဲမှ အာဇာနည်တစ်ဦး ထွက်လာပြီးနောက် “ကဲ...ရဲဆော်တို့သာ ကိုယ့်လှေ ကိုယ်ပြန် ရောက် ကြအောင် ကြိုးစားပြီးသွားကြ။ လိုက်လာတဲ့ အကောင်တွေအတွက် တော့ ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ်ကြည့်ပြီး နှံလိုက်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် လာသမျှကို တံတားထိပ်မှ ဆီး၍ ခုခံလျက်ရှိ လေ၏။ တံတားပေါ်သို့လည်း ရန်သူဘက်မှ တစ်ယောက်ချင်းသာ တက်နိုင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်ကြီးလည်း တံတားထိပ်တွင်တန့်လျက် ရှိလေ၏။ အတော်ကလေးကြာ၍ ဟားရယ် တပ်သားများလည်း မကြံနိုင်ဘဲ မှိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ကောက်ကျစ်သော တပ်သားတစ်ဦးသည် မြစ်ထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ ဆင်းသွားပြီးသော် အာဇာနည် ရပ်တန့်ရာ ကြံလျက်ရှိသော တံတား၏ ပျဉ်ကြားထဲမှ လှံနှင့် ထိုးလိုက်၏။ အာဇာနည်လည်း ရှေ့တွင် မဲ၍ တိုက်နေရသဖြင့် အောက်မှ အလစ် တွင် ထိုးလိုက်သော လှံသူရဲပေါ၏ လှံချက်တွင် အသက်ပါသွားရ ရှာလေ၏။ သို့ရာတွင် သူမသေမီ သူ၏ တပ်သားပေါင်း မြောက်မြား စွာတို့၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်ရသေး၏။

* * *

၁၇၆၀ ပြည့်နှစ်၌လည်း ဤကဲ့သို့ အာဇာနည်မျိုး ပြင်သစ်လူ မျိုးထဲမှ ပေါ်ဖူးသေး၏။ ထိုချိန်အခါတွင် ပရပ်ရှား^၁ နှင့် ဩစတြီးယား^၂ နိုင်ငံတို့မှာ စစ်ပြိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ဆယ့်ငါးဆက်မြောက် လူဝီ^၃ ခေါ် ပြင်သစ်ဘုရင်သည် ဩစတြီးယားပြည်ဘက်မှ ကူ၍ တိုက်ရန်အတွက် ပြင်သစ် စစ်တပ်များကို ဂျာမနီ^၄ ပြည်တွင်းသို့

၁။ Prussia

၂။ Austria

၃။ Louis XV

၄။ Germany

ပို့လေသည်။ ထိုတပ်မတော်ကြီးမှ စစ်သား ၂၅,၀၀၀ တပ်ခွဲတစ်တပ်ကို မားကွစ်ဒေကာစတြာ^၅ က ခေါင်းဆောင်ကာ ရိုင်းဗတ်^၆ မြို့ဆီသို့ ချီတက်စေလေသည်။ ထိုတပ်ခွဲသည် ကလော့ စတားကင်း^၇ ဆိုသော အရပ်၌ တပ်စွဲလျက် ရှိလေသည်။ အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ည၌တွင် ထိုတပ်ထဲမှ တပ်ကြပ်ကလေး တစ်ဦးကို ကင်းထောက်ရန်အတွက် ရန်သူ့စခန်းရှိရာသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ အခန့်သင့်သွားသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ထိုည၌တွင်ပင် အမှောင်ကို အကာယူ၍ ရန်သူတပ်များသည် ကလော့စတားကင်း အရပ်ထဲတွင် တပ်စွဲလျက်ရှိသော ပြင်သစ်တပ်ခွဲ ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ချီတက်လျက် ရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရန်သူတို့၏ အကြံကား ပြင်သစ်တပ်များကို အလစ်တွင်ဝင်၍ ချေမှုန်းရန်ပင် ဖြစ်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးလည်း ဤသတင်းကို ပြန်၍ပို့မည်ဟု လုပ်နေစဉ် ရန်သူစစ်သားများသည် သူ့ကို ဝိုင်း၍ ဖမ်းမိလျက် ဖြစ်နေ၏။ “ဟေ့ကောင် အသံထွက်နဲ့နော်။ နည်းနည်းကလေး အသံထွက်လိုက်ရင် မင့်အသက်တော့ ဟောဒီလုံစွပ်ဖျားမှာ ပါပြီးသားပဲ” ဟု ရန်သူ စစ်သားများက လုံစွပ်တပ်ထားသော သူတို့၏ သေနတ်ကြီးများဖြင့် တပ်ကြပ်ကလေး၏ ရင်ဘတ်ကိုတော့ရင်း ခြိမ်းခြောက်ကြ၏။

သို့ရာတွင် အာဇာနည်တို့မည်သည် ကိုယ့်အသက်၊ ကိုယ့်စည်းစိမ်ထက် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ပိုပြီး အရေးထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ တာဝန်ကျေပွန်ဖို့ ကြံလာလျှင် တစ်ခါမက ဆယ်ခါမျှပင် သေလိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်က

၅။ Marquisde Castries
 ၇။ Klostercamp

၆။ Rheinberg

တစ်ဖုံ၊ တစ်သက်တစ်ခါ သေရမည့် အတူတူ သူရဲဘောနည်းသည် လူနဲ့လူအ လူချာတို့၏ သေခြင်းမျိုးတို့ဖြင့် မသေဘဲ အာဇာနည်ပီပီ ရဲရဲရင့်ရင့် သေခြင်းက မြတ်လှပေသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်က တစ်မျိုးတို့ကြောင့် သူ့ရင်ဝတွင် တေ့ပြီးထားသော လှံစွပ်တို့ကို ဘာမျှ အရေးမထားဘဲ “ရန်သူတွေတက်လာပြီ”ဟု သံကုန်ဟစ်လေ၏။ ထိုအသံကို ကြားရသဖြင့် ပြင်သစ်တပ်ခွဲလည်း အဆင်သင့် ပြင်ထား ကြသောကြောင့် ရန်သူများသည် အလစ်ဝင်စီးရန် အကြံပျက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြရလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ၂၅,၀၀၀ မျှသော ပြင်သစ်တပ်ခွဲ တစ်တပ်လုံးသည် အသက်ဆုံးမှ လွတ်သွားခဲ့ရသည် ဖြစ်သော်လည်း ထို တပ်ခွဲ၏ တပ်ကြပ်ကလေး ဒက်ဆက်^၁ မှာမူကား ရန်သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် စိစိညက်ညက် ကြေမွသွားရရှာလေသတည်း။

၁။ d'Assas

အရှုံးမပေး

နှစ်ပေါင်း ၂၄၀၀ ခန့်က

ဂရိတစ်ပြည်လုံး ကြောက်ဒူးတွေတုန်လျက် ရှိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပါးရှား^၁ ပြည်ဘုရင် ဇပ်ဆီး^၂ သည် ခေါဘဏီတပ်ကြီးဖြင့် ဂရိပြည်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူရန် ချီတက်လာလျက် ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကြောက်ဒူးတွေတုန်မည် ဆိုလျှင်လည်း တုန်စရာပေ။ ဇပ်ဆီးနိုင်ငံ၏ ကျယ်ပြန့်ပုံကို ပြောရမည်ဆိုသော် အိန္ဒိယကော့ကေးဆပ်^၃ တောင်တန်းများမှ အီဂျီးယပ်^၄ အထိ ကက်စပီယန်^၅ ပင်လယ်မှ ပင်လယ်နီအထိ ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိသည်။ သူ့လက်အောက်တွင် ကယ်လဒီယန်လူမျိုး^၆၊ ယဟူဒီလူမျိုး၊ ဖိနီးရှန်း လူမျိုး^၇၊ အီဂျစ်လူမျိုး^၈၊ အာရပ်လူမျိုး^၉ အီးသီးအိုပီယန်လူမျိုး^{၁၀} အစရှိသည်

၁။ Persia

၂။ Xerxes

၃။ The Indian Caucasus

၄။ The Egaeus

၅။ The Caspian

၆။ The Chaldean

၇။ The Phoenician

၈။ The Egyptian

၉။ The Arab

၁၀။ The Ethiopian

ဟူ၍ လမ်းနှစ်ကြောင်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမျှ အလုံးအရင်း အင်အား
 ကြီးမားလှသော ရေတပ်၊ ကုန်းတပ်ကြီးကို ခုခံမည်ဆိုလျှင် အကောင်း
 ဆုံးနည်းမှာ ဆယ်ချင်းရာချင်းလောက်သာ သွားနိုင်သော တောကြိုတောင်
 ကြား ချောက်ကမ်းပါးများမှ စောင့်၍ တိုက်ကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။
 အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ဤအရပ်ဒေသများတွင် အလုံးအရင်းထက်
 စွမ်းရည်သတ္တိတို့က ပိုပြီး ခရီးရောက်နိုင်သောကြောင့်တည်း။

လီအွန်းနီဒက်တိုက်ပွဲ ထွက်ခါနီးအချိန်

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အကယ်၍ စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့လျှင် သားသမီး မကျန်ရစ်က ထိုသူ၏ မျိုးပြုတ်သွားမည် စိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ သည်။ သားသမီးရှိသဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသော သူများနှင့်တကွ သူတို့၏ အခိုင်းအစေများပါ ထည့်၍ ပေါင်းလိုက်ရာ လူသုံးရာ ပြည့် သွားလေသည်။

ထိုသုံးရာတို့သည် တိုက်ပွဲသို့မဝင်မီ သူတို့ ထုံးစံလေ့အတိုင်း သူတို့ ကိုယ်ကို သူတို့ သရဏဂုံ တင်ကြလေသည်။ ဤသို့ ထုံးစံရှိ သည့် အစီရင်တွေကို လုပ်ခြင်းဖြင့် နိမိတ်မရှိ၊ မင်္ဂလာမရှိသော အရာ များကို လုပ်နေသည် ဟူ၍ သူတို့စိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ မထိခိုက်။ ရှေ့အခန်းတစ်ခုဖြစ်သော အန်တစ်ဂိုနီအကြောင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သူတို့ကျဆုံး၍ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းမပြုရဟု ရန်သူ များက တားမြစ်ထားလျှင် သူတို့၏ ဝိညာဉ်တို့သည် ဆောက်တည် ရာမရဖြစ်မည် စိုးသောကြောင့် မသေမီကပင် သရဏဂုံတင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်လီအွန်းနီးဒက်၏ မိန်းမ ဂေါ်ဂို^၁ကလည်း သတ္တိခဲကလေး ပင်တည်း။ လင်ယောက်ျား ဤသို့သေပွဲဝင်ရတော့မည့်အတွက် စိတ် လေးခြင်း၊ သောကရောက်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ပေ။ သူ၏ လင်တော်မောင်သည့် အချည်းနှီးသေရခြင်း မဟုတ်ဘဲ အာဇာနည် တို့၏ အသေမျိုးကို သေရမည်ဖြစ်ရာ သေမည့်သူ အသေဖြောင့်အောင် အမျိုးမျိုး အားပေးလျက် ရှိလေသည်။ ဆပါးတသူများသည် ဂေါ်ဂို ကဲ့သို့ပင် သတ္တိခဲကလေးများသာတည်း။ သူတို့၏ ရည်းစားများ စစ်တိုက်ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် “ဒိုင်းကို ကိုင်ပြီးတော့ ဖြစ်ရင်လည်း

၁။ Gorgo

ပြန်လာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒိုင်းကို စီးပြီးတော့ ပြန်လာပါ
ကိုကို”ဟု မှာလေ့မှာထ ရှိကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား ဒိုင်းကိုကိုင်ပြီး
ပြန်လာပါဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ စစ်ပွဲတွင် အနိုင်ရ၍ ဒိုင်းကြီး
ကို တဝင့်ဝင့်ကိုင်ကာ ပြန်လာပါဟုဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒိုင်းကိုစီးပြီး
ပြန်လာပါဆိုသည်မှာ အရှုံးပေးကာ ပြန်မလာပါနှင့်။ မနိုင်လို့ ရှုံးရ
လျှင်လည်း စစ်ပွဲတွင် အသေခံ၍ အလောင်းကို ဒိုင်းပေါ်တင်၍ အိမ်
ကို ပြန်ယူလာပါစေဟု မှာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လီအွန်းနီးဒက်နှင့် သူ့တပ်သားများသည် တောင်ကြားလမ်းသို့
ရောက်ကြသောအခါ တောင်အောက်တွင် ပုရွက်ဆိတ်များကဲ့သို့
တရွရွ တလှုပ်လှုပ် သွားနေကြသော ဇပ်ဆီး၏ တပ်သားများကို
ကောင်းစွာ မြင်ကြရလေသည်။ လီအွန်းနီးဒက်မှာမူကား တုန်လှုပ်
ခြင်း မဖြစ်ဘဲ တိုက်ရမည့် ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်လျက်ရှိလေ၏။
မကြာမီ ပါရုန်းမြင်းစီး ကင်းထောက်တစ်ယောက်သည် တောင်ကြား
၏ အခြေအနေကို ကင်းထောက်ရန် ရောက်လာလေသည်။ သူရှေ့
တွင် မြင်ရသော အရာများသည်ကား သူ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းကား အခြားမဟုတ်။
ယနေ့ နက်ဖြန် ဆိုသလို စစ်ပွဲအကြီးအကျယ် ဆင်နွှဲရတော့မည်။
သို့သော်လည်း ဆပါးတ စစ်သားများမှာ သေရတော့မည့်ဘေးကို
ကြောက်လန့်ပြီးလျှင် မှိုင်တွေခြင်း၊ ငေးမောခြင်း၊ မဖြစ်ရုံမျှမက အချို့
မှာ ပြေးပွဲခုန်ပွဲများကို ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျင်းပလျက်ရှိ၍ အချို့မှာ
မူကား သူတို့၏ ဆံရှည်များကို ကြော့နေအောင် ဖြီးလျက် ရှိကြသော
ကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် သူမြင်သမျှကို ဇပ်ဆီးဘုရင်ကြီးထံ
ပြန်၍ လျှောက်တင်ရလေ၏။ ဇပ်ဆီး ဘုရင်ကြီးလည်း သူ့ခြေတော်
ရင်းတွင် ခစားလျက်ရှိသော သစ္စာဖောက် မျိုးဖျက်အတိုင်ပင်ခံ ဒီမာ